

De fout die alles
veranderde

De fout die alles veranderde

Melanie Sings

Schrijver: Melanie Sings
Coverontwerp: Melanie Sings
ISBN:
© Melanie Sings

Hoofdstuk 1

Oh. My. God. Ik zit echt diep in de penarie. Dieper dan diep. Zo diep dat ik op het punt sta om te verdrinken en naar de bodem van de oceaan te zinken. Hoe ik hier terecht gekomen ben, is me één groot raadsel.

Nee, dat is niet waar. Ik weet heel goed hoe ik hier terecht gekomen ben, maar op de een of andere manier klinkt het gewoon niet helemaal geloofwaardig. Het is zo... ingewikkeld en tegelijkertijd zo simpel.

Arrgghh, ik weet het, ik ben erg vaag vandaag, maar dat is nou eenmaal hoe ik ben.

Wacht, laat ik bij het begin beginnen, wat dus een behoorlijk lang verhaal zal worden. Zit je er klaar voor? Weet je zeker dat je zin hebt om te lezen hoe mijn hele leven in puin eindigt? Nou, dan komt het nu hoor.

Het was op een maandagochtend, net nadat de bel was gegaan om aan te geven dat het eerste uur begon. Met een slaperig hoofd en een stinkende adem zat ik op de stoel, helemaal vooraan in het klaslokaal. Naast me zat, zoals altijd, Sanne, die veel beter bestemd was tegen de moeilijke, doordeweekse ochtenden. De leraar was aan het praten over een of andere oorlog waarbij Rusland betrokken was, maar mijn concentratie was ver te zoeken. In de tussentijd staarde ik naar Laurens, die een eindje verderop zat. Zijn donkere haren en groenige ogen wisten mijn aandacht te trekken en hoe hard ik het ook probeerde, ik kon me er niet los van trekken.

"Aarde aan Laura," zei Sanne en ze schudde met haar hand voor mijn ogen.

Ik moest een aantal keer knippen om weer tot leven te komen en keek haar lichtelijk geïrriteerd aan. "Wat?" Mijn humeur was er zeker niet beter op geworden.

"Als je zo doorgaat, weet straks de hele school dat je een oogje hebt op Laurens."

Ik gaf haar een harde stomp. "Ssst, niet zo hard."

Mijn wijsvinger legde ik op haar lippen neer om te gebaren dat ze stil moest zijn. Niet dat ze dat zou doen, want zo was Sanne nou eenmaal niet. Het liefst kletste ze uren aan één stuk door, waardoor ik meestal enorme hoofdpijn kreeg en aan het einde van de dag uitgeput op de bank tv lag te kijken, te moe om nog iets te zeggen.

"Jij bent zelf degene die het op deze manier verraad."

Daar had ze een punt, al wilde ik dat liever niet toegeven. Ik was zo'n meisje dat altijd gelijk wilde krijgen, ook al had ze geen gelijk. Ja, ik weet het, dat is een slechte eigenschap, maar ik kon er nou eenmaal niets aan doen. Een eigenschap was nou niet bepaald makkelijk om af te leren en eerlijk gezegd had ik daar ook geen behoefte aan.

"Op wie heeft Laura een oogje?" Nee, nee, nee!

Sanne en ik draaiden tegelijk onze hoofden om en keken in de stralende blauwe ogen van Miss Perfect. Natuurlijk is dat haar echte naam niet, maar iedereen op school noemde haar altijd zo, omdat ze oprecht perfect was. Ze had altijd haar nagels keurig rond geveild, paradeerde op hoge hakken door de gangen en krulde haar haren totdat ze op een poppen-achtige manier over haar schouders vielen. Dat was dan ook meteen mijn tweede bijnaam voor haar, Barbiepop, want ze leek oprecht op een barbiepop.

Oh, om even terug te komen op haar echte naam, dat is namelijk Julia. Niet zo spectaculair als je zou denken, he?

"Niemand," antwoordden Sanne en ik in koor, alsof we het zo afgesproken hadden.

Julia bekeek verveeld haar nagels en haalde het inie-minie beetje vuil er onder vandaan.

Dat was het punt dat ik had moeten rennen, vluchten, verhuizen naar een ander land, ook maar iets om aan haar te kunnen ontkomen. Toen had ik er ten minste de kans nog voor, dat is namelijk nu het geval niet meer.

Aan de blik in haar ogen kon ik zien dat ze op oorlogspad was. Ze was net een koningin die een stukje land probeerde te veroveren.

"Net hoorde ik jullie heel wat anders zeggen, maar ach ja, dat zal ik vast verkeerd begrepen hebben. Niet waar?" Snel knikte ik, terwijl ik het gevoel had dat ik zo'n poppetje met een schuddend hoofd was. Mijn nek deed er bijna pijn van. "Maar trouwens, Laura, jij hebt wel al erg lang geen vriendje gehad of vergis ik me nu? En met erg lang, bedoel ik dus nooit."

Ik kon wel over de tafel vliegen om mijn nagels in haar gladde huid te zetten. Oh, wat was ik kwaad, zo kwaad, maar natuurlijk had ik het lef er niet voor om er tegenin te gaan. In plaats daarvan keek ik naar beneden naar de vloer onder mijn voeten en bestudeerde ik hoe de veters in mijn schoenen gestrikt waren.

Ik had gewoon moeten antwoorden dat ze gelijk had, dat het klopte, maar eerlijk is eerlijk, ik schaamde me. In die zeventien jaar dat ik op deze wereld was, had ik nog nooit gezoend of een vriendje gehad. Het leek zelfs alsof ik onzichtbaar was voor

jongens. Wanneer ik voorbij ze liep, keken ze meestal weg en trokken ze een vies gezicht. Duidelijker kon het niet worden. Ik was nou eenmaal niet geliefd of extreem knap of allebei.

Dus besloot ik te liegen, de domste keuze in mijn hele leven.

"Ik heb anders wel een vriendje op dit moment, dus je hebt het fout."

Sanne zuchtte diep en sloeg haar hand tegen haar voorhoofd aan. Ze wist dat ik dit niet had moeten zeggen. Dit zou een leugen worden waarin ik steeds dieper verzeild zou raken en uiteindelijk niet meer uit zou kunnen komen.

"Oh, is dat zo?" vroeg Julia met een brede grijns op haar gezicht. Blijkbaar geloofde ze het niet eens. "En hoe heet hij dan wel?"

Wat was de laatste film die ik gezien had? Mission Impossible met Tom Cruise in de hoofdrol. Bam, daar had ik mijn naam! Ik kon ten minste nog wel snel denken, dat was een voordeel.

"Tom," kwam uit mijn mond gerold, zonder enige aarzeling.

Julia keek opeens iets minder blij en kwam iets dichterbij me toe. "Nou, ik wil die Tom wel eens zien. Is hij je date op het schoolfeest volgende week?"

Sanne pakte mijn hand onder de tafel vast en kneep er hard in. Ik wist wat ze daarmee wilde zeggen, maar ik kon mijn mond gewoon niet houden. De leugens kwamen als kant en klare pakketjes uit mijn mond rollen. Het leek wel alsof het vanzelf ging. "Natuurlijk is hij mijn date."

En daarmee was mijn leven over. Ik had geen date en ik zou al helemaal geen date zien te vinden met de naam Tom voor volgende week vrijdag. Dat was onmogelijk, meer dan onmogelijk zelfs, honderdduizend keer onmogelijk.

"Ik ben benieuwd. Doe hem maar de groeten van me."

Hoofdstuk 2

Nadat de bel gegaan was, was ik opgesprongen en naar mijn volgende lokaal gerend. Sanne was me nog achterna gekomen, maar ik was te erg van slag om iets zinnigs te kunnen uitbrengen. Ik was me er bewust van dat ik een fout had gemaakt en dat die me nu een lange tijd zou blijven achtervolgen.

In de pauze zakte ik op het bankje neer en leunde ik met mijn elleboog op de tafel.

"Ik haat mijn leven," zei ik, toen Sanne aan kwam gelopen. Ze nam naast me plaats en pakte mijn hand vast. "We vinden vast wel een oplossing."

Ik wist dat ze het beter probeerde te maken, maar het werkte niet. Een oplossing vinden was onmogelijk en daarom zou ik volgende week finaal afgaan tegenover iedereen op school. Julia kennende had ze het al aan iedereen verteld, Laurens zou geen uitzondering zijn. Nu was mijn kans op hem volledig verkeken.

"Hoe dan?" vroeg ik hopeloos en ik zakte onderuit.

Gijs kwam op ons af en ging tegenover me zitten.

"Sinds wanneer heb jij een vriendje?" Bedankt Gijs voor het feit dat je het er nog even induwt. Blijkbaar wist iedereen het al en was het als een lopend vuurtje rond gegaan. Julia kon ook geen tien seconden haar mond dicht houden. Ik kon wel huilen nu.

Gijs was samen met Sanne mijn beste vriend. Met z'n drieën noemden we ons de drie musketiers, omdat we altijd samen waren en alles samen deden. Het was altijd een twijfel of Gijs nou op meisjes viel of niet. Stiekem had ik al jaren het idee dat hij homo was, maar ik durfde het nooit echt te vragen.

"Sinds vandaag," grapte Sanne, die me blijkbaar probeerde op te fleuren. Weer mislukt. Mijn dag kon op geen enkele manier meer beter worden.

Terwijl ik mijn boterham naar binnen propte, moest ik horen hoe Gijs vraag na vraag op me af vuurde.

"Heb je serieus een vriendje? Ik hoorde dat zijn naam Tom is, waarom heb je me nog nooit over hem verteld? Ik voel me toch wel redelijk beledigd dat ik als laatste dit nieuws krijg te horen. Eerlijk gezegd had ik verwacht dat ik de allereerste zou zijn, zelfs nog eerder dan Sanne."

Gijs hield maar niet op met praten, totdat Sanne haar hand op zijn mond legde om hem te sussen. Zijn dunne lippen werden plat gedrukt en zijn grijze ogen keken vragend mijn kant op. Zijn donkerbruine haren zaten met veel te veel gel naar achteren gekamd.

"Laura heeft niet echt een vriendje, dat zei ze alleen maar om van Julia af te komen," legde ze hem uit. Zo hardop klonk het nog erger dan ik al dacht dat het was. Dit zou me het komende jaar constant blijven achtervolgen, of ik dat nou wilde of niet. Gelukkig was dit mijn laatste jaar en zou ik hierna vertrekken naar de universiteit, waar ik dit hele voorval voor eeuwig achter me kon laten. Al hielp me dat nog altijd niet om iets te verzinnen voor het schoolfeest van volgende week. Ik kon natuurlijk ziek thuis blijven, maar ik betwijfelde het of ze dat zou geloven. Julia was dan nog in staat om langs mijn huis te fietsen om het te komen controleren. Ze deed alles voor een sappige roddel of de kans om iemand naar beneden te halen. Dan werd ze zelf alleen nog maar populairder, als dat al mogelijk was.

"Oh Laura toch," zei Gijs betuttelend, die blijkbaar ook beseftte dat dit een flinke fout was. "dit is niet je slimste actie, als ik het zo mag zeggen."

Nee, dat wist ik nog niet, daar was ik me nog niet bewust van. Ik had de neiging om te gaan schreeuwen, zo hopeloos dat ik er van werd.

"Mag ik een blind date voor je regelen?" vroeg Gijs, na een lange stilte, waarbij we alle drie de kans hadden gehad om even na te denken.

Ik nam een flinke slok en liet mijn hersenen werken. Tot nu toe had ik nooit opengestaan voor een blind date, maar ik was op het punt geraakt waar ik geen andere opties meer leek te hebben. Ik kon het toch proberen? Wat was het ergste wat er kon gebeuren...

"Mmmmh," zei ik nadenkend.

"Doe het nou," spoorde Sanne me aan, die blijkbaar enthousiast was geworden van het plan van Gijs.

Wie zou Gijs nou weer kunnen vinden die goed paste bij mij? Hopelijk was het niet zo'n kneusje van veertien jaar oud die iedere dag videospelletjes speelde. Dan liep ik nog liever voorschut door deze leugen, dan één uur met hem in een kamer te zitten.

"Oké, deal. Wanneer kan die geheime persoon met mij op een date?" vroeg ik nieuwsgierig, terwijl ik opeens het beeld van een hele knappe jongen voor mijn ogen kreeg. Dit kon toch nog wel succesvol worden.

Gijs haalde zijn mobiel te voorschijn en begon allerlei dingen te typen. "Ik stuur hem meteen een berichtje."

Sanne en ik wisselden een blik met elkaar uit. We hoorden een harde 'ping' en keken Gijs hoopvol aan.

"Zie je wel, hij heeft er meer dan zin in! Zo veel zin zelfs dat hij vanavond al kan!" riep Gijs en hij gooide blij zijn armen de lucht in. Net alsof hij opeens de grootste held van de wereld was, nog heldhafter dan Superman of Batman. Hij was The King of the World.

"Pardon? Vanavond al?!" riep ik geschrokken, terwijl ik merkte dat ik begon te blozen. Mijn wangen kregen langzamerhand een roodachtige kleur.

Oh god, dit klonk niet goed. Dit kon ik helemaal niet aan. Wat had ik mezelf aangedaan? Ik werd opeens zo zenuwachtig dat ik het gevoel had dat ik wel in mijn broek kon plassen.

"Ja, hij zegt dat hij je mee neemt naar een leuk restaurantje en dat je daarna nog naar de film gaat."

"Maar ik heb gewoon school morgen," zei ik stamelend, terwijl ik hoopte dat ik er onderuit kon komen.

"Sinds wanneer ben jij zo preuts?" Sanne keek me giechelend aan. Zij vond het allemaal wel grappig, maar als zij het zou zijn had ze een stuk minder hard gelachen.

Ja, Sanne had wel eens een vriendje gehad, maar dat was ondertussen ook al meer dan twee jaar geleden en die relatie had niet meer dan twee weken stand gehouden. Ze noemde het 'een vakantieliefde'. Dan nog was het geen smoes, vond ik zo zelf.

Ik haalde mijn handen door mijn korte, donkerbruine haren.

"Ik..."

Mijn woorden bleven haken, mijn zin kreeg ik niet afgemaakt.

"Hoe heet hij eigenlijk?" vroeg Sanne aan Gijs, die zat te glunderen om zijn masterplan. "Want zijn naam moet wel Tom zijn."

Gijs haalde zijn schouders op. "Nou, het is geen Tom, maar dat lijkt me niet het grootste probleem. Zijn naam is Felix."

Felix, de naam tintelde op mijn tong. Het betekende 'gelukkig', dat wist ik nog van mijn Latijnse lessen van jaren geleden.

"Wij gaan vandaag nog een nieuw jurkje shoppen," zei Sanne en daarmee eindigde ons gesprek toen de bel ging, die me vertelde dat ik weer naar het volgende lokaal moest.

Jeetje, dit ene leugentje had nu al alles veranderd. Dit was mijn allereerste date ooit, zo lang dat maar goed zou gaan...

Hoofdstuk 3

De hele dag had ik vragen gekregen zoals die van Gijs. "OH, heb JIJ een vriendje?" en "Nou, dat had ik NOOIT van JOU verwacht". Zag ik er soms uit als een gelovig persoon die tot haar huwelijk geen seks wilde? Kleepte ik me soms zo bedekt en keurig dat niemand ooit dacht dat ik verliefd kon worden? Wat deed ik fout...

Alle vragen had ik beantwoord met het feit dat ik inderdaad een vriendje had, zijn naam daarentegen liet ik even voor wat het was. Ik wilde niet meteen gaan vertellen dat het Felix was, want misschien liep die date wel volledig fout en zou ik mezelf wel alleen maar meer de problemen in helpen.

Holy moly, het idee dat ik vanavond misschien mijn eerste zoen kreeg, gaf me de kriebels. Hoe zou het zijn? Zou hij zijn tong in mijn mond steken? Eh, dat klonk toch weer niet zo heel prettig. Ach ja, het zou vast fijn zijn. Dat hoopte ik ten minste maar. Had ik geen les nodig? Les in zoenen, bestond dat überhaupt wel?

Sanne kwam op me afgelopen en draaide ondertussen haar lange, blonde haren in een staart. Ik was jaloers op haar haren, die wilde ik ook wel hebben. Die van mij waren maar kort en saai en ik kon er nooit wat leuks mee doen.

"Ben je er klaar voor?" vroeg ze, terwijl ze door haar knieën ging om bij haar kluisje te kunnen. Ze haalde de boeken uit haar tas en gooide ze vervolgens in de ijzeren opbergplek. Even keek ze op haar mobiel wat het huiswerk was voor morgen en voor die vakken nam ze de boeken mee.

"Eerlijk?" vroeg ik en Sanne knikte. "Nee."

"Waarom niet? Het gaat vast leuk worden!" riep ze, terwijl ze mijn schouders beetpakte en me door elkaar heen schudde. Ik duwde haar subtiel weg. "Rustig aan, straks verrek ik mijn nek nog. En ja, het gaat vast leuk worden, maar daarvoor moet ik wel eerst nog door het hele 'awkward' stadium zien te komen. Ik hoop maar dat ik dat overleef."

Sanne grijnsde zoals ze altijd deed als ze iets grappig vond, terwijl ze het recht niet had om het grappig te vinden.

"Dat stadium moeten we allemaal door zien te komen, dus niet zo zeuren jij."

Ze trok me mee en ik sprong achterop bij haar op de fiets. Mijn eigen fiets liet ik hier op school staan. Die zou ik morgen wel mee naar huis nemen, dan moest ik 's ochtends met de bus, maar dat was niet zo'n groot probleem. Liever lui, dan moe, was dat niet de uitspraak?

Bij de H&M trok ze me mee naar binnen. Gelukkig een goedkope winkel en niet één van de duurdere variaties waar Sanne vaak genoeg haar kleding kocht.

We liepen tussen de rekken door, terwijl ik de kleding met mijn ogen opnam. Het was het allemaal net niet. Het ene was te tuttig en het andere te gothic. Ik ging voor de gulden middenweg, al leek die niet te bestaan.

"Wat vind je hier van?" vroeg Sanne en ze trok een paarsig jurkje uit het kledingrek.

Het was van kant en bovendien veel te kort. Ik was niet erg lang, maar zelfs bij mij zouden mijn billen te zien zijn en dat was zeker niet wat ik wilde.

"Niet helemaal mijn ding," zei ik hoofdschuddend.

Daarna hield ze een donkerbruin jurkje voor mijn neus.

"Dat vloekt bij mijn haar."

"Dat vloekt helemaal niet bij je haar," zei Sanne stellig. "Kijk dan, dat kleurt juist heel goed. Maar ik zal hem wel weer weghangen. Wat vind je van deze?"

Tot mijn verbazing hield ze een prachtig jurkje vast. Het had een strakke taille en een rok tot net boven de knie. Ik droeg niet vaak jurkjes, maar hier had ik geen moeite mee. Het had een donkerblauwe kleur met witte sterretjes.

"Die wil ik wel aanpassen."

"Thank The Lord, eindelijk iets dat niet afgekraakt wordt," zei Sanne overdreven en ze maakt met haar handen een gebaar naar de hemel.

Sanne was altijd al overdreven en dat zou denk ik ook nooit veranderen. Dat was nou eenmaal haar ding.

Ze overhandigde me het jurkje en met het kledingstuk in mijn hand liep ik naar de pashokjes. Daar trok ik mijn schoenen, mijn oude, versleten spijkerbroek en mijn simpele, witte shirtje uit. Vervolgens stond ik alleen nog maar in mijn ondergoed en ik bekeek mezelf in de spiegel. Mijn lichaam was zo... Tja, hoe zou ik het beschrijven? Ik had kleine borsten, kleine benen en een vetrand bij mijn buik. Nee, ik was allesbehalve zoals Miss Perfect. Bovendien droeg ik nog het ondergoed dat ik vier jaar geleden gekocht had. Het was lichtroze en er stonden hondjes op. Wie droeg er nou een beha met honden erop? Ik dus. Zodra ik het jurkje aanhad, bekeek ik mezelf nog eens. Jeetje, dit stond me best goed als ik eerlijk moest zijn. Ik draaide een rondje en zwierde de rok de lucht in.

"En wat vind je ervan?" vroeg ik met een grote glimlach op mijn gezicht aan Sanne, die buiten het pashokje op een krukje zat te wachten.

Meteen kon ik zien dat ze enthousiast was. Haar blik werd verlicht als kerstmis lichtjes op een winterse avond. Dat maakte me alleen maar gelukkiger.

"Wauw, je ziet er super goed uit!" riep ze, terwijl ze in haar handen klapte.

Ik straalde en dat voelde ik. "Weet ik!"

Dit zou ik vanavond aantrekken, dat wist ik zeker. Dan voelde ik me in ieder geval zelfverzekerd en dat was belangrijk, niet dan? Opeens verheugde ik me op de date. Misschien zou het wel helemaal niet zo eng worden en zou ik op deze manier mijn vriendje ontmoeten. Dan had ik later ten minste een grappig verhaal over onze ontmoeting om aan onze toekomstige kinderen te vertellen. Ja, ik had een date met je vader nadat ik loog over het feit dat ik een relatie had met Tom. Tom Cruise, ja, dat heb je goed gehoord.

Hoofdstuk 4

"Mam, ik eet vanavond niet mee," zei ik tegen mijn moeder toen ik door Sanne thuis afgezet werd en het huis binnen was gelopen. In mijn hand hield ik het plastic zakje met daarin het nieuwe jurkje dat ik zometeen aan zou trekken.

Gijs had me een half uur geleden een berichtje gestuurd dat ik om half zeven opgehaald zou worden door Felix. Ik vroeg hem om een foto, zodat ik zeker wist dat het geen verkrachter was die voor mijn deur stond en me vervolgens zou vermoorden, maar die wilde hij niet sturen. 'Dat is onzin' waren zijn woorden, of te wel, hij vond mijn date belangrijker dan mijn eigen veiligheid. Altijd fijn om te weten waar de prioriteit in je vriendschap ligt. "Oh, wat ga je dan doen?" vroeg mijn moeder, die aan de tafel een magazine aan het lezen was.

Mijn broertje zat tegenover haar, terwijl hij zijn huiswerk probeerde te maken. Vanaf hier kon ik zien dat hij dezelfde som al vier keer doorgestreept had, dus dat was blijkbaar geen succes. Ik had eerlijk gezegd niet de neiging om hem te helpen. "Ik heb een date," zei ik en ik merkte dat ik begon te blozen. Zachtjes wiebelde ik op en neer. Het werd steeds moeilijker om die spanning uit mijn lichaam weg te houden. Elke keer kroop het weer terug naar binnen. Ik wilde het bijna uitschreeuwen. IK, Laura, HEB EEN DATE. Wauw, ik had nooit gedacht dat ik dat nog ooit hardop zou kunnen zeggen. In mijn hoofd daarentegen had ik het al honderd keer gezegd. Ik had zelfs de perfecte date als een film in mijn hersens laten afspelen.

Mijn moeder liet het magazine bijna uit haar handen vallen en keek me met een geschrokken blik aan. Die blik kende ik nog niet van haar. Was ze boos?

Toen stond ze op en kwam ze op me afgelopen. Vervolgens trok ze me dicht tegen haar aan. Moeders toch... Die konden zich nooit even beheersen.

"Laura, dat is geweldig." Ze gaf me een kus op mijn wang en streek mijn haren glad.

"Mam, straks worden ze nog vettig," riep ik geïrriteerd, terwijl ik haar handen van mijn hoofd trok.

"Sorry, schat," zei ze liefkozend en ze liet me langzaam los. Mijn broertje was ook opgesprongen van tafel en rende nu een rondje door de woonkamer. "Laura is verliefd! Laura is verliefd!" Hij gilte het zo hard dat heel de buurt het nu waarschijnlijk al gehoord had en dat terwijl ik niet eens echt verliefd was. Nog niet ten minste.

"Ssst, niet zo hard," suste mijn moeder hem. "Ga maar snel omkleden."

Ik bedankte haar en negeerde mijn broertje. Met de jurk in mijn handen holde ik de trap op en vervolgens plofte ik neer op mijn bed. Meestal droeg ik nauwelijks make-up, maar vandaag moest ik er goed uitzien. Onder mijn bed had ik een kist staan met daarin de meest zinloze producten die ik nog nooit gebruikt had. Met al mijn kracht trok ik de kist onder het bed vandaan en opende ik hem. Ik zag monstertjes, kleine flesjes parfum, verschillende soorten shampoo en andere onzinnige dingen. Was Sanne hier nu maar, die had ten minste nog iets of wat verstand van dit soort dingen.

Mijn gewone kleding trok ik uit en liet ik op het bed vallen.

In alleen mijn beha liep ik door de kamer heen, terwijl ik een vrolijk top40-nummer opzette en begon te dansen. Dit was het begin van mijn nieuwe leven, ik voelde het gewoon.

Zelfverzekerd trok ik de jurk aan die me zo goed stond en draaide ik een rondje voor de spiegel. Hij zat ietwat strak bij mijn middel, maar dat zorgde er juist voor dat het leek alsof ik een zandloper-figuur had. Nu nog de juiste schoenen vinden, dacht ik bij mezelf. Ik was niet echt het type dat op hakken rond paradeerde, dus koos ik voor mijn lage, donkere laarsjes. Dat was altijd nog beter dan die versleten gympen die ik dag en nacht droeg.

Toen ik op de klok keek, zag ik dat ik nog maar twintig minuten de tijd had voordat Felix me op zou komen halen. Nog snel een laagje make-up en dan was ik klaar.

Ik bracht wat mascara aan op mijn wimpers en probeerde tevergeefs alle wimpers uit elkaar te houden, maar uiteindelijk werd het één grote klont. Even overwoog ik het om de mascara er weer van af te halen, maar dat plan had ik al snel opzij geschoven. Daarna deed ik een spulletje op dat me deed denken aan foundation. Het was niet honderd procent mijn kleur, maar ik was er van overtuigd dat niemand het zou opvallen.

Er miste nog iets. Een klein laagje lippenstift op mijn lippen.

In de badkamer trok ik mijn moeder's laatje open en ik begon er in te grabbelen. Zelf had ik geen lippenstift en bovendien had ik het nog nooit opgehad, dus moest ik het wel van mijn moeder jatten.

Ik tuitte mijn lippen, zoals ze in films ook altijd deden, en bracht een dikke laag van de rode kleur op mijn lippen aan. Als laatste

kamde ik mijn haren en zette ik een plukje met een speldje vast.
Nu was ik er helemaal klaar voor.

Ik was nog steeds niet moeders mooiste, maar ik zag er honderd keer beter uit dan toen straks, vond ik zelf.

Mijn hart bonkte als een gek en ik wist dat de stress steeds verder mijn lichaam in kroop.

Houd het vol, smeekte ik mezelf.

Toen hoorde ik de bel gaan. Het was een laag, zoemend geluid dat ik al zo vaak gehoord had, maar deze keer klonk het opeens als een donderslag.

Dit was het moment. Ik slikte nog één keer en liep toen naar de voordeur toe als een koe dat op het punt stond om geslacht te worden.

Hoofdstuk 5

Oké, alles klonk tot nu toe redelijk glamoureuus. Waar of niet waar? Een simpel meisje dat via een blind date de liefde van haar leven vindt. Dat had je wel in je hoofd. Dat had ik ook in mijn hoofd. Maar laat ik je uit je dromen helpen, want er staat dus niet zomaar een prins op een wit paard voor je huis. Als je daar op zat te hopen, moet je nu stoppen met lezen.

Nee, dat was niet hoe het ging.

Terwijl ik dus naar de voordeur liep, waar ik zojuist was gebleven met vertellen, trok mijn moeder me opeens hard aan mijn schouder.

"Au," zei ik, terwijl ik met mijn handen over de pijnlijke plek wreef. "Wat is er?"

Ik kon niet goed zien of ze nou boos was of dat ze nou op het randje van lachen stond. Het schommelde er een beetje tussenin en dat maakte me alleen maar angstiger.

"Je gezicht, en dan vooral je lippen." Ze rende naar de woonkamer en kwam met een doekje terug. Wat was er mis met mijn lippen? Zelfs vond ik dat ik er nogal fantastisch uit zag.

Oké, misschien niet fantastisch, maar alsnog wel aantoonbaar.

"Je lippen zijn echt een puinhoop. Ben je soms uitgeschoten met de lippenstift? En sinds wanneer heb jij überhaupt lippenstift?"

Beschaamd keek ik haar aan. Ze maakte het doekje vochtig en veegde het langs mijn mond. Die arme Felix stond in de tussentijd buiten in zijn eentje te wachten. Misschien had ik mijn moeder moeten vragen om hem binnen te laten, maar dat had ik niet gedaan.

"Het is jouw lippenstift," biechtte ik op, terwijl het hele goedje van mijn lippen verdwenen was.

"Dat verklaart een hoop," zei mijn moeder en ze schudde haar hoofd. "En ga nu snel maar, voordat je date zich nog bedenkt."

"Bedankt mam," zei ik sarcastisch, maar stiekem was ik haar wel echt dankbaar. Het laatste wat ik wilde, was er bij lopen als een aap die ontsnapt was uit het circus.

Ik raapte mijn moed bij elkaar en trok de deur open. Met opgetrokken wenkbrauwen keek ik naar de jongen die voor me stond. Was dit Felix? Of was dit soms een vriendje van mijn broertje, die hem kwam vragen om buiten te spelen? Hij was zo klein, misschien nog wel kleiner dan ik was. Hij had donkerblonde haren, maar die waren zo kort geschoren dat ze nauwelijks te zien waren. Tegen zijn tanden zag ik het glimmende metaal van een beugel die te voorschijn kwam.

"Hoi," zei hij glimlachend en stiekem hoopte ik dat hij zijn lippen weer op elkaar zou persen. Ik had niets tegen beugels, maar zelfs vanaf hier kon ik de etensresten nog zien zitten.

Jeetje, wat was dat onsmakelijk, ik ging er bijna van over mijn nek.

"Umh, ben jij Felix?" vroeg ik aan de jongen, terwijl ik naar buiten tuurde, op zoek naar een andere jongen die toevallig nu naar mijn huis zou lopen. Was mogelijk geweest, niet dan?

Hij knikte. "Ja, en jij bent toch Laura?"

Nu was het mijn beurt om te knikken. Oh, Gijs, wat had je me toch aangedaan?

"Nou, laten we maar gaan," zei hij en voordat ik het wist, trok hij me aan mijn hand mee.

Ik had het moment dat een jongen mijn hand voor het eerst zou vastpakken wel wat romantischer verwacht. Dit was meer alsof ik een halsband om mijn nek had en daar aan werd getrokken. Ik voelde me net een hond die zijn baasje moest volgen.

"Waar gaan we eten?" vroeg ik, alleen om een gesprek aan te knopen. "En hoe komen we daar?"

De jongen stopte aan het einde van mijn voortuin.

"Tadaa." Ik verwachtte een glimmende scooter of zoiets te zien, maar in plaats daarvan zag ik een oude, versleten fiets. "Je mag bij mij achterop. En waar we gaan eten is nog geheim."

Ik droeg een jurkje en het was koud buiten. Moest ik nu echt achterop bij hem op de fiets? Als ik dat had geweten was ik liever nog zelf gaan fietsen of had ik ten minste een warmere jas aan getrokken.

"Wat fijn," mompelde ik, terwijl Felix op de fiets sprong.

De fiets was zo laag dat ik met mijn voeten bij de grond kon als ik op de bagagedrager zat.

Ik schoof zachtjes op en neer en Felix deed moeite om vooruit te komen. Zijn stuur ging alle kanten op en ik was bang voor mijn leven, hier achterop deze fiets.

"Lukt het wel?" vroeg ik toen we maar één meter per minuut vooruit kwamen.

Dit ging echt een helse tocht worden als hij zo door wilde gaan.

"Het is wel zwaar, er staat heel veel wind tegen." Grapje zeker?

Er stond echt letterlijk geen wind. Het was gewoon windstil.

Wat nou wind tegen?

"Moet ik fietsen?" vroeg ik zodra ik ongeduldig begon te raken.

Op deze manier waren we morgen nog steeds niet op de plek waar we moesten zijn. Zelfs lopen ging nog sneller en nee, ik overdrijf niet.

Felix remde en stapte van zijn fiets af. "Ja, dat zou wel fijn zijn."

Deze date werd met de seconde erger. Dat iemand niet romantisch ingesteld is, daar kan ik nog mee leven, maar om vervolgens mij te laten fietsen? Ik weet dat ik het zelf voorgesteld had, maar het was meer uit beleefdheid. Zoals ik al zei, ik had een jurkje aan. Fietsen met een jurkje aan was misschien nog wel vervelender dan achterop zitten met een jurkje aan.

"Zit je klaar?" vroeg ik en ik nam het stuur over.

"Ja," antwoordde Felix, die had gekozen voor de relaxte oplossing. Relaxt voor hem dan in ieder geval. "We moeten zometeen linksaf."

Ik hoopte maar dat de rest van de avond wat leuker zou worden.

Hoofdstuk 6

Ja, het was te verwachten. De date was al niet goed begonnen en zou waarschijnlijk ook niet veel beter worden. Ik had verwacht dat we naar een café zouden gaan, zelfs de friettent was ik nog akkoord mee gegaan, maar een pannenkoekenhuis? Serieus?

"We zijn er," zei Felix toen we - ik, want ik was de enige die aan het fietsen was - voor het grote gebouw stopte. Van buitenaf kon ik al de herrie horen van schreeuwende kinderen. Niets tegen kinderen - oké, misschien wel - maar ik hoefde niet naar een kinderparadijs tijdens een date. Wilde hij hiermee soms duidelijk maken dat we moesten trouwen en ik op mijn achttiende mijn eerste kind moest baren? Die indruk kreeg ik er namelijk wel van.

Felix zette zijn fiets op slot. Hij deed ten minste dus nog iets zelf.

Samen liepen we naar de ingang van het restaurant. Daar stond een ober te wachten met een clown-neus op. Je weet wel, zo'n grote rode waar je altijd de neiging krijgt om er in te knijpen. Bizarre dingen vind ik het maar.

"We hebben een reservering, voor twee," zei Felix tegen de ober en de ober knikte.

"Ik zal jullie mee nemen naar jullie tafel." Felix volgde de man en dus deed ik maar hetzelfde. We werden naar een kleine, vierkante tafel gebracht, precies naast het speelkasteel. Ik had er nu al hoofdpijn van en ik was nog niet eens gaan zitten.

In films schuiven jongens vaak de stoel naar achteren en nemen ze je jas aan, maar dat was dus niet het geval. Misschien had ik wel hele hoge verwachtingen, dat moest ik toegeven, maar dan

nog? Iets van die clichés moest toch wel waar zijn? Blijkbaar niet dus. Of in ieder geval niet in Felix's wereld.

Ik bestudeerde de kaart voor mijn neus. Ik had keuze uit pannenkoeken, pannenkoeken of pannenkoeken. Wat zou ik nemen? Pannenkoeken dan maar.

Nadat we besteld hadden, keek ik Felix eens goed aan. Dit was het moment dat het ijs gebroken moest worden, anders zou het waarschijnlijk niet meer gebeuren.

"Dus, hoe oud ben je?" vroeg ik om de stilte te verbreken.

Ik had het moeten zien aankomen. "Vijftien." Maar toch spuugde ik mijn drinken bijna uit, omdat ik er zo van schrok. Ook al was ik maar twee jaar ouder, ik voelde me net zijn babyzitter.

Herpek jezelf, vertelde ik mezelf. Dit hoefde geen probleem te zijn. Er waren beroemdheden waarbij er wel een leeftijdsverschil van dertig jaar was. Waar maakte ik me druk om?

"En wat doe je graag in je vrije tijd?"

Het leek net een interview, maar ik kon niets beters verzinnen. Vooral omdat hij nog geen één vraag aan mij gesteld had.

"Gamen," antwoordde hij en hij keek verveeld om zich heen.

Hij pakte zijn mobiel te voorschijn en toetste er een aantal dingen op in.

"Oké..." mompelde ik. "Wat voor games?"

"Van alles." Hij keek niet op van zijn schermpje.

Ik beet op mijn lip en tikte met mijn nagels tegen de houten tafel aan. In mijn hoofd telde ik de secondes af. Ondertussen liet Felix zijn mobiel maar niet los.